

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Mráкотou v právní věci žalobců **a) Mgr. V. S.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Křižákem, advokátem se sídlem Ostrava, Purkyňova 6, **b) Z. B.**, zastoupeného JUDr. Petrem Prokopiusem, advokátem se sídlem Opava, Lidická 17, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.6.2009, č.j. MSK 106309/2009, **ve věci dopravních přestupků,**

t a k t o :

- I. Žaloba žalobce b) Z. B. **se z a m í t á.**
- II. Ve vztahu k žalobci a) Mgr. V. S. **se** rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6.8.2009 č.j. MSK 106309/2009 pro nezákonnost **z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Ve vztahu mezi žalobcem b) Z. B. a žalovaným **n e m á** žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je p o v i n e n** žalobci a) Mgr. V. S.i zaplatit na náhradě nákladů řízení částku 7.760,- Kč k rukám jeho zástupce do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobami podanými v zákonné lhůtě se žalobci a), b) domáhali zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterými byla zamítnuta podle 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jejich odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále jen „magistrát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 13.5.2009, č.j. 7763/2009/DOPR/KoV, jímž byl žalovaný a) uznán vinným z přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. i) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném a účinném k 27.8.2008 (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že dne 27.8.2008 v 7:35 hodin řídil motocykl Honda, rz. X, v Opavě-Komárově po ulici Ostravské ve směru na Ostravu, kde v místě křižovatky ulic Ostravská – Podvihovská nejel při pravém okraji vozovky v době, kdy z areálu společnosti Komas vyjíždělo motorové vozidlo tov. zn. Peugeot 407, které řídil žalobce b), který se nechoval ohleduplně a ukázněně, ohrožoval život, zdraví a majetek svůj i jiných osob, své chování nepřizpůsobil zejména situaci v provozu na pozemních komunikacích, kdy vyjížděl z areálu společnosti Komas tak, že projel mezerou v koloně stojících vozidel na ulici Ostravskou, kde zastavil u středu vozovky, přičemž přední část vozidla zasahovala do její levé poloviny a následně došlo ke střetu obou vozidel. Při dopravní nehodě došlo ke zranění žalobce a), byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem u obou řidičů, vznikla hmotná škoda zřejmě převyšující částku 100.000,- Kč na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí nebo na jiných věcech. Svým jednáním měl žalobce a) porušit ust. § 11 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění k 27.8.2008 (dále jen „zákon o silničním provozu“), čímž se měl dopustit daného přestupku, a za to mu byla uložena dle ust. § 22 odst. 8 zákona o přestupcích pokuta ve výši 4.000,- Kč a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč. Žalobce b) byl napadeným rozhodnutím uznán vinným přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ust. § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích a ust. § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, kterých se měl dopustit tím, že dne 27.8.2008 v 7:35 hodin řídil motorové vozidlo Peugeot 407, rz. X, v Opavě-Komárově v místě křižovatky ulic Ostravská-Podvihovská, kde se nechoval ohleduplně a ukázněně, ohrožoval život, zdraví a majetek svůj i jiných osob, své chování nepřizpůsobil zejména situaci v provozu na pozemních komunikacích, kdy vyjížděl z areálu společnosti Komas tak, že projel mezerou v koloně stojících vozidel na ulici Ostravskou, kde zastavil u středu vozovky, přičemž přední část vozidla zasahovala do její levé poloviny, kdy ve směru od Opavy přijížděl motocykl Honda, rz. X, které řídil žalobce a), který s vozidlem nejel při pravém okraji vozovky a následně došlo ke střetu obou vozidel. Při dopravní nehodě došlo ke zranění žalobce a), byla provedena dechová zkouška s negativním výsledkem u obou řidičů, vznikla hmotná škoda zřejmě převyšující částku 100.000,- Kč na některém ze zúčastněných vozidel včetně přepravovaných věcí nebo na jiných věcech. Svým jednáním měl žalobce b) porušit ust. § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se měl dopustit výše uvedených přestupků. Za tyto u byla uložena sankce dle ust. § 22 odst. 4, 8 zákona

o přestupcích – pokuta ve výši 25.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce a) namítl, že žalovaný se v zásadě ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, neboť konstatoval, že skutkový stav věci byl zjištěn znaleckým posudkem a svědeckými výpověďmi. Ze znaleckého posudku Ing. A. K. ze dne 11.12.2008 plyne závěr, že žalobce by střetu zabránil, pokud by jel ve středu svého jízdního pruhu nebo dokonce při pravém okraji vozovky. Tento závěr znalce je však v rozporu s jeho výpovědí před správním orgánem I. stupně, kdy na položenou otázku uvedl, že vozidlo žalobce b) bylo jednoznačně v levé polovině jízdního pruhu motocyklu řízeného žalobcem a) s tím, že přesah vozidla je uveden ve spisu, nehodový děj trval 1,5 sekundy a jednalo se o překážku náhlou a žalobce a) neměl čas reagovat na situaci. Pokud by tedy neměl šanci v souladu se závěrem znalce včas reagovat na situaci, kterou zavinil výlučně žalobce b) svým hazardním a nepřipustným vyjetím napříč vozovku s velkým přesahem do jeho jízdní dráhy, tedy úmyslným protiprávním jednáním, je tento závěr znalce v rozporu s jeho výše uvedeným prvním názorem. Jde proto o znalecký posudek nepřezkoumatelný, proto navrhuje vypracování revizního znaleckého posudku. Znalec nevypořádal ani se svým dalším závěrem, dle kterého osobní automobil, který řídil žalobce b), v době střetu najisto stál, neboť tento svůj závěr odůvodnil jen neurčitým (zmatečným) odkazem na to, že tento jeho závěr „plně koresponduje v simulaci“. Dle názoru žalobce a) hodnocení důkazu znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudku jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení. Závěry znaleckého posudku pak nelze bez dalšího přebírat, nýbrž je nezbytné je v případě potřeby ověřovat s jinými důkazy, a to zejména tehdy, jestliže mohou být pochybnosti o správnosti závěrů znaleckého posudku. Pro případ, pokud by nebyly soudem zjištěny důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, avšak soud by zjistil, že sankce mu byla uložena ve zjevně nepřiměřené výši, navrhl, aby soudem bylo od sankce uložené správními orgány upuštěno.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby žalobce a), přičemž v plném rozsahu odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žalobce b) odůvodnil svou žalobu tím, že Okresní soud v Opavě trestní řízení proti němu vedené zastavil, neboť dospěl k závěru, že sice zasáhl objektivně do jízdního pruhu žalobce a), jehož motocykl neviděl, ale z jeho strany nedošlo k porušení důležité povinnosti. Je zjevné, že dle názoru okresního soudu jeho jednání nevedlo k ohrožení zdraví žalobce a) a majetku poškozené S., tedy nebylo podstatnou příčinou nehody. Správní orgány pak bez ohledu na tento závěr okresního soudu dospěly k závěru, že on i žalobce a) si počínali způsobem, jež měl

za následek příčinnou souvislost se vznikem a průběhem dopravní nehody a oba svým jednáním nehodu spoluzavinili. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak necítil vázán rozhodnutím okresního soudu a jeho odůvodněním, přestože je evidentní, že skutečnost, že zčásti stál v jízdním pruhu, ve kterém jel žalobce a), nebyla z hlediska příčiny nehody podstatná. Znalec uvedl, že při zjištění rychlosti motocyklu 50 km/hod. a jeho jízdě v levé části jízdního pruhu nemohl nehodě zabránit. Je tedy zřejmé, že nejen způsob jízdy v levé části jízdního pruhu byl nesprávný, ale že žalobce a) jel zejména nepřiměřenou rychlostí. Žalobce a) tedy porušil nejen ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, ale i ust. § 18 odst. 1 téhož zákona, což je podstatné pro vznik nehody. Za této situace má za to, že z jeho strany sice došlo k porušení zvláštního právního předpisu, ale nikoliv ust. § 22 odst. 1 písm. h), i) zákona o přestupcích, ale jen § 22 odst. 1 písm. l) téhož zákona.

Žalovaný navrhl rovněž zamítnutí žaloby žalobce b) s tím, že odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nad jeho rámec uvedl, že žalobce b) neporušil důležitou povinnost ve smyslu trestněprávním, v důsledku čehož také nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin, avšak porušil povinnost účastníka provozu na pozemních komunikacích přizpůsobit své chování situaci v provozu na pozemních komunikacích a jeho jednání bylo jednou z příčin dopravní nehody. Dle zákona o přestupcích je pro vyslovení viny podstatné, že příčinou dopravní nehody bylo porušení povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu, nikoliv porušení důležité povinnosti. Současně z provedeného dokazování neplyne, že rychlost, kterou jel žalobce a) (nepřekračující nejvyšší dovolenou rychlost v obci), by měla být vzhledem k dané dopravní situaci nepřiměřená – jel první v koloně vozidel a před sebou nemusel reagovat na situaci vyvolanou např. hustým provozem v jeho směru jízdy.

Usnesením ze dne 24.3.2010, č.j. 58 Ca 40/2009-27, krajský soud řízení přerušil s tím, že jsou dány podmínky pro přerušení řízení podle ust. § 48 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), protože dne 4.6.2009 byl u Ústavního soudu podán návrh podle čl. 95 odst. 2 Ústavy týkající se zrušení ustanovení § 22 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Nálezem Ústavního soudu ze dne 25.10.2011, sp. zn. Pl ÚS 14/09, byl výše uvedený návrh zamítnut. Proto soud usnesením ze dne 13.1.2012, č.j. 58 Ca 40/2009-35, podle § 48 odst. 5 s.ř.s. vyslovil, že se v řízení pokračuje.

Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Opavě byla u Okresního soudu v Opavě podána obžaloba ze dne 22.12.2008 na žalobce b), že dne 27.8.2008 v Opavě – Komárově na křižovatce ulic Ostravská – Podvihovská kolem 07.35 hodin jako řidič osobního vozidla zn. Peugeot 407, rz. X, vyjížděl z areálu společnosti Komar v přímém směru tak, že projel mezerou v koloně stojících vozidel před železničním přejezdem a zastavil u středu vozovky, přičemž přední část vozidla zasahovala do její levé poloviny; v té

době přijížděl z jeho levé strany motocykl zn. Honda CBR 600 RR PC37, rz. X, řízený žalobcem a) a došlo ke střetu, při kterém žalobce a) utrpěl zranění – otřes mozku prvního stupně, zhmoždění levé poloviny hrudníku, bederní oblasti pánevního dna a ledviny vlevo s dobou léčení od 27.8.2008 do 15.9.2008, tedy žalobce b) jinému z nedbalosti ublížil na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost uloženou mu podle zákona, čímž měl spáchat trestný čin ublížení na zdraví dle § 223 trestního zákona. Podle znaleckého posudku č. AD/800 ze dne 11.12.2008 Ing. A. K. nehodový děj znalec rekapituloval tak, že motocykl řízený žalobcem a) narazil přední částí do pravého předního rohu vozidla Peugeot žalobce b), který mu vytvořil náhlou překážku vyjetím zpoza kolony v protisměru stojících vozidel. Za překážku náhlou přitom z technického hlediska hodnotil překážku vzniklou na vzdálenost kratší, než na jaké je řidič schopen z přiměřené rychlosti zastavit. Místo střetu bylo situováno do levé poloviny jízdního pruhu motocyklu, odkázal na vyobrazení, jež jsou součástí jeho posudku, rychlost motocyklu v okamžiku střetu stanovil na 50 km/hod. a rychlost vozu Peugeot na 0 km/hod. Žalobce b) se svým vozem v okamžiku střetu stál a neměl již jinou možnost, jak střetu zabránit. Přední část jeho vozidla přitom vytvářela při zastavení ve výhledu významnou překážku vozidlům, která se mohla pohybovat v daném jízdním pruhu. Žalobce a) měl na zabránění střetu 1,5 sekundy, obvyklá doba reakce a technické prodlevy je udávána do 1,34 sekundy v případě přímého výhledu a až do 2,04 sekundy v případě pohledu odkloněného o více než 5 stupňů od překážky. Za dané situace žalobce a) při jízdě nepřevyšující rychlost povolenou tedy již neměl reálnou možnost, jak střetu zabránit. Z polohy zejména stojícího vozu Peugeot v okamžiku střetu lze konstatovat, že pokud by se žalobce a) pohyboval v pravé polovině svého jízdního pruhu, oba žalobci by se minuli, při jízdě u pravého okraje vozovky by se pak minuli s rezervou. Dále také uvedl, že závěr o stání vozidla žalobce v okamžiku střetu je odůvodněn tím, že poloze místa střetu a nulové střetové rychlosti vozidla žalobce b) dobře odpovídá poloha smykové stopy na vozovce, zachycené na fotografické dokumentaci při ohledání vedle poškozeného pravého předního rohu vozidla žalobce a), kterou by bylo možno nejlépe vysvětlit jako stopu předního kola motocyklu žalobce a), zanechanou na vozovce při jeho sesmeknutí v okamžiku nárazu, jde o zcela technický závěr. V trestním řízení před Okresním soudem v Opavě byli u hlavního líčení dne 26.2.2008 vyslechnuti také žalobci a svědci, když žalobce b) jako obžalovaný vypověděl, že vyjížděl z firmy Komax, při vyjíždění si všiml, že ve směru od Ostravy na Opavu stojí před železničním přejezdem, u kterého svítily červená světla, kolona vozidel. Vyjel a zastavil na výhledu, podíval se vlevo i vpravo, nic nejelo, přes otevřené okno od spolujezdce najednou uslyšel hluk motoru a došlo k nárazu. Na fotografiích ve spise je uvedeno konečné postavení vozidel. Žalobce a) vypověděl, že přijížděl k železničnímu přejezdu, objel řadu aut a postavil se jako první. Když přestala svítit výstražná světla a zvedly se závory, vyjel směrem na Ostravu, po jeho levé straně byla kolona vozidel a najednou mu v křižovatce v poslední chvíli zleva vyjelo auto, přední kolo jeho motocyklu narazilo do předního nárazníku tohoto vozu. Uvedl, že viděl vůz vyjíždět, než k němu dojel, tak zastavilo. Ke střetu došlo v jeho jízdním pruhu, má za to, že nemohl nijak reagovat. Dále uvedl, že po přejetí železničního přejezdu si všiml, že při pravém okraji vozovky byl štěrka

nebo obilí, proto na to nejel, bylo to od krajnice cca 1 – 1,5 m. Nevzpomíná si, zda při pravém okraji vozovky stála nějaká vozidla či zda na silnici byla jiná překážka. Svědek J.H., zaměstnanec žalobce b), vypověděl, že vyjížděli z brány Komasu v době, kdy před nimi stála kolona vozidel, byly spuštěny závory. Protože tam byla mezera, vjel žalobce b) mezi kolonu, zastavil na výhledu, rozhlédl se a v tom došlo k nárazu. Po nehodě zůstalo vozidlo v konečném postavení, jak je uvedeno ve fotodokumentaci. Byl spolujezdcem a nesledoval, zda něco jede, žalobce b) se opakovaně na výhledu rozhlížel, najednou uslyšel zvuk motocyklu, který se tam náhle objevil. V době střetu vozidlo žalobce b) již delší dobu stálo na výhledu, přesahovalo střed vozovky. Svědek Ing. P. J. vypověděl, že k přejezdu přijel na jízdním kole, stál na pravé straně, po levé straně stál motocyklista. Po zvednutí závor a zhasnutí výstražných světel vyjel motocyklista velkou rychlostí, pak uslyšel ránu. Motocykl po rozjetí jel úplně vlevo, téměř u středové čáry, je tam mírná zatáčka vlevo, proto se asi nezařadil k pravému okraji. Při pravém okraji vozovky nebylo znečištění či šterk. Svědek M. K. vypověděl, že jel z Ostravy do Opavy, zastavil v koloně vozidel, která stála před železničním přejezdem, za nějakou chvíli přijelo z pravé strany vozidlo, které vjelo mezi něj a před ním stojící vůz, poté došlo k nehodě, když motocyklista narazil do přední části daného vozidla. Stáli uprostřed jízdního pruhu, nevzpomíná si, zda vozidlo zastavilo, motocyklistu neviděl, protože mu zakrývalo výhled, po nehodě zůstalo vozidlo v konečném postavení. Vyslechnut byl rovněž znalec Ing. K., který potvrdil závěry svého znaleckého posudku a dále uvedl, že pokud by se žalobce b) nacházel na čáře zaručeného výhledu přední částí vozidla, pak by neviděl prakticky nic a musel si najet tak, aby i on sám se na této čáře nacházel, čímž však došlo k přesahu přední část jeho vozu. Součástí spisu je rovněž fotodokumentace a plánky dopravní nehody a dále z lékařské zprávy MUDr. P. S. ze dne 25.10.2008 plyne zranění žalobce a), které utrpěl při dopravní nehodě tak, jak je uvedeno v obžalobě. Usnesením Okresního soudu v Opavě ze dne 26.2.2009, č.j. 4 T 264/2008-143, byla daná trestní věc žalobce b) podle § 222 odst. 2 trestního řádu postoupena správním orgánům I. stupně. Okresní soud přitom (mimo jiné) poukázal na to, že pokud žalobce b) zdůrazňuje to, co uvedli znalec v posudku, že žalobce a) mohl zabránit střetu jízdou v pravé polovině jízdního pruhu, jak ukládá § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu, tak je třeba podotknout, že žalobce b) blížící se motocykl vůbec neviděl a neupravoval svůj styl jízdy této konkrétní situaci, když žalobce a), tak jak ostatní řidiči, mohl mít zákonný důvod pohybovat se v levé polovině svého jízdního pruhu, např. při objíždění stojícího vozidla, předjíždění apod. Žalobce b) objektivně zasáhl do jízdního pruhu žalobce a), jehož motocykl, jak uvedl on sám a potvrdil i znalec, vůbec neviděl. Žalobce b) měl tři možnosti, jak tuto situaci řešit. Buď vůbec nevyjíždět na ulici Ostravskou dokud neodjede celá stojící kolona, pokud by zůstal stát na výhledu, tak by blokoval vozidla od Ostravy anebo mohl vyslat poučenou osobu, např. spolucestujícího J. H. k protějším okrajům vozovky ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o silničním provozu. Okresní soud dospěl k závěru, že žalobce b) podcenil dopravní situaci, nezhodnotil možnost, že se někdo může pohybovat při středu vozovky, s ohledem na všechny shora uvedené okolnosti dospěl okresní soud k závěru, že žalobce b) neporušil důležitou povinnost

řidiče a nejde o trestný čin ublížení na zdraví dle § 223 trestního zákona. Poté správní orgán I. stupně žalobcům připsal ze dne 31.3.2009 oznámil zahájení řízení o přestupku, a to v případě žalobce b) pro přestupek podle § 22 odst. 1 písm. h), i) zákona o přestupcích a v případě žalobce a) pro přestupek podle § 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích. Žalobce a) se k obvinění vyjádřil připsal ze dne 20.4.2009, který však dle obsahu směřuje především do usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 26.2.2009, č.j. 4 T 264/2008-143, v němž namítl, že nemohl střetu zabránit, přestože je zkušený motocyklista, jel po hlavní cestě rychlostí nižší 50 km/hod. a žalobce b) mu vytvořil náhlou a neočekávanou překážku, na kterou nemohl již nijak reagovat. V levé polovině svého jízdního pruhu jel proto, že objížděl bílou dodávku, která najela blízko k pravé krajnici. Při ústním jednání dne 22.4.2009 správní orgán I. stupně zopakoval výslech znalce Ing. A. K., který uvedl, že vycházel při vypracování znaleckého posudku z podkladů uvedených v nálezkové části svého posudku, zejména z plánu, protokolu o dopravní nehodě, v té době známých výpovědí a fotodokumentace, byl i na místě samém. Měření neprováděl, neboť mu to jako znalci nepřísluší a zničení motocyklu posuzoval dle fotodokumentace a ze zkrácení rozboru, jak uvedeno v posudku. Na rychlosti motocyklu 50 km/hod. trvá. Závěr, že vozidlo Peugeot stálo, odůvodnil již ve svém posudku, na místě samém byla i smyková stopa motocyklu na místě střetu, zřejmě od jeho předního kola. Vozidlo Peugeot stálo, což plně koresponduje v simulaci. Smyková stopa motocyklu mohla vzniknout i bez brzdění. S odkazem na znalecký posudek setrval na stanoveném místě střetu, vozidlo Peugeot se po střetu vytočilo, bylo jednoznačně v levé polovině jízdního pruhu motocyklu. Nehodový děj trval 1,5 sekundy, šlo o náhlou překážku a žalobce a) neměl čas na situaci reagovat. Pokud by žalobce a) jel s motocyklem při středu svého jízdního pruhu nebo při pravém okraji vozovky, ke střetu by nedošlo. Žalobce b) si v přestupkovém řízení nebyl vědom žádného porušení pravidel silničního provozu, nebyl si vědom ze své strany žádného zavinění. Rovněž žalobce a) si svého zavinění vědom nebyl, dle jeho názoru dopravní nehodu zavinil žalobce b) tím, že mu nedal přednost v jízdě. K průběhu nehody uvedl, že k přejezdu nepřišel jako první, přijel za nějakým vyšším vozidlem bílé barvy. Zastavil, na přejezdu svítila červená světla, po zvednutí závor se bílé vozidlo rozjelo, jel za ním, za sebou přejeli železniční přejezd, přičemž jel při pravém okraji vozovky za touto dodávkou. Zhruba po několika metrech se rozsvítila brzdová světla, začalo blikat pravé směrové světlo dodávky a po přejetí přechodu pro chodce začala dodávka odbočovat vpravo. O přechodu ví, jezdí tam denně, proto zpomalil a dbal zvýšené opatrnosti. V době odbočování dodávky ji začal předjíždět, uvolnila se mu cesta v přímém směru a vznikl tak prostor pro objetí vozidla. Na místě byl v tu dobu velký provoz, jel proto opatrně. Je možné, že také naproti v křižovatce ve výhledu stála nějaká vozidla. Namítl, že žalobce b) se nemohl spoléhat jen na činnost světel u železničního přejezdu s tím, že tam nikdo nepojede a mě svou situaci řešit způsoby uvedenými v usnesení Okresního soudu v Opavě. K věci se žalobce a) opětovně vyjádřil také písemně připsal ze dne 4.5.2009, v němž v zásadě zopakoval jen výše uvedené námitky, dále polemizoval s údaji uváděnými žalobcem b) a poukázal na to, že svědek H. je zaměstnancem žalobce b). Poté magistrát vydal rozhodnutí ze dne 13.5.2008, v němž uvedl, že se ztotožňuje s usnesením

Okresního soudu v Opavě, a to zejména s tím, že žalobce b) zasáhl objektivně do jízdního pruhu žalobce a), jehož motocykl vůbec neviděl a současně také v tom, že žalobce b) neporušil důležitou povinnost řidiče. Dále se ztotožnil se závěry znaleckého posudku, podle něhož žalobce b) se svým vozidlem v době střetu stál a nebyl v pohybu, žalobce a) by střetu zabránil, pokud jel ve středu svého jízdního pruhu nebo dokonce přímo při pravém okraji vozovky a spolehlivě bylo také prokázáno zranění žalobce a). Dále dovodil, že žalobce a) neměl sebemenší důvod k tomu, aby nejel při pravém okraji vozovky, což bylo vyvráceno již v řízení před soudem, neboť při tomto okraji nebyl žádný štěrka a bylo to potvrzeno také výpovědí svědka Ing. J., jehož výpověď koresponduje i s úředním záznamem policisty Dobrovolného. Těmito důkazy byla také vyvrácena obhajoba žalobce a), že na přejezdu stál za bílou dodávkou. Magistrát uzavřel, že oba žalobci si počínali způsobem, který měl za následek příčinnou souvislost se vznikem a průběhem dopravní nehody a svým jednáním nehodu spoluzavinili. U žalobce b) je to spatřováno zejména v tom, že s vozidlem vjel mezi stojící kolonu, přestože mohl předpokládat, že ze směru od Opavy může jet nějaké vozidlo. Vzhledem k tomu, že je prokázáno, že v době střetu s vozidlem stál, nespátřuje v jeho jednání porušení ustanovení o nedání přednosti v jízdě. U žalobce a) toto jednání spatřoval jednoznačně v tom, že nejel s motocyklem při pravém okraji vozovky, ačkoliv k tomu neměl objektivní důvod. Při stanovení sankcí magistrát přihlédl zejména k závažnosti přestupku, když je žalobci spáchali konáním a nikoliv opomenutím, a to na místě veřejnosti přístupném. K následkům uvedl, že došlo ke zranění žalobce a) a poměrně velké hmotné škodě, čímž žalobci ohrozili bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích a přestupku se oba žalobci dopustili z nedbalosti. Přihlédl rovněž k sociálnímu postavení žalobců, k tomu, že žalobce b) nemá v evidenci záznam a žalobce a) má za poslední 3 roky celkem 3 záznamy za menší přestupky. Proti tomuto rozhodnutí podali oba žalobci odvolání, které zdůvodnili v zásadě shodně jako nyní podané žaloby, o jejich odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Napadené rozhodnutí žalovaný ve vztahu k žalobci a) odůvodnil tím, že pokud jde o nepřezkoumatelnost znaleckého posudku, pak stání vozidla žalobce v okamžiku střetu je odůvodněno tím, že poloze místa střetu a nulové střetové rychlosti vozidla žalobce b) dobře odpovídá poloha smykové stopy na vozovce, zachycené na fotografické dokumentaci při ohledání vedle poškozeného pravého předního rohu vozidla žalobce a), kterou by bylo možno nejlépe vysvětlit jako stopu předního kola motocyklu žalobce a) zanechanou na vozovce při jeho sesmeknutí v okamžiku nárazu, přičemž jde o zcela technický závěr. Skutečnost, že vozidlo žalobce b) jelo velmi pomalu a možná i zastavilo, vzal žalovaný za potvrzenou výpovědí svědka K. ze dne 15.10.2008 u policejního orgánu. Stání vozidla žalobce b) bylo potvrzeno i znaleckým posudkem. Žalovaný vycházel jen z výpovědi svědka K., neboť vzal v úvahu, že výpověď svědka H. může být ovlivněna tím, že je zaměstnancem žalobce b). S odkazem na závěry znaleckého posudku dovodil, že vozidlo žalobce b) skutečně významně zasahovalo do jízdního pruhu žalobce a) (dle plánu šířka jízdního pruhu je cca 160 cm, vozidlo Peugeot zasahovalo do jízdního pruhu motocyklu cca 175 cm), avšak žalobce a) mohl užít přibližně 280 cm od pravého okraje jízdní komunikace. Pokud by žalobce jel

v souladu s ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu při pravém okraji pozemní komunikace, popř. v pravé polovině svého jízdního pruhu, ke střetu by nedošlo.

Krajský soud se s ohledem na průběh dané dopravní nehody zabýval v první řadě jednáním každého ze žalobců, příčinnou souvislostí mezi jejich jednáním a vznikem dopravní nehody, jakož i jejich zaviněním na ní, proto také byla spojena řízení o jimi podaných žalobách ke společnému projednání a rozhodnutí.

Ze zjištěného skutkového děje je nepochybné, že žalobce b) při výjezdu z areálu Komas projel mezerou mezi kolonou stojících vozidel na ulici Ostravskou, kde zastavil u středu vozovky, přičemž však přední část jeho vozidla zasahovala do levé poloviny jízdního pruhu žalobce a), který ve směru od Opavy přijížděl na motocyklu a následně došlo ke střetu obou vozidel, při němž došlo ke hmotné škodě na obou vozidlech a ke zranění žalobce a).

Z provedeného dokazování (výpovědi žalobce b) i svědka H.) je pak zřejmé, že žalobce b) blížící se motocykl žalobce a) vůbec neviděl, neupravoval svůj jízdní styl dané konkrétní situaci, jak přílehavě zhodnotil již Okresní soud v Opavě ve svém usnesení ze dne 26.2.2009 č.j. 4 T 264/2008-143, v němž rovněž uvedl, že žalobce a) mohl mít, stejně jako ostatní řidiči, zákonný důvod pohybovat se v levé jízdní polovině svého jízdního pruhu (např. při objíždění stojícího vozidla, předjíždění apod.), přesto žalobce b) objektivně do jeho jízdního pruhu zasáhl. Žalobce b) tedy z nedbalosti podcenil danou dopravní situaci, nezvážil možnost, že se někdo může pohybovat při středu vozovky, a to za situace, kdy měl několik možností, jak danou dopravní situaci řešit, tj. nemusel vůbec vyjíždět na ulici Ostravskou do doby odjezdu celé kolony, popř. mohl poslat svého spolujezdce – svědka H. k protějšímu okraji vozovky ve smyslu § 23 odst. 2 zákona o silničním provozu. Rovněž vzal krajský soud za jednoznačně prokázáno, že žalobce a) se rozhodně nepohyboval při pravém okraji vozovky (svého jízdního pruhu), to je vyloučeno zejména závěry znaleckého posudku, o němž nejsou žádné objektivní pochybnosti, tato skutečnost je seznatelná i z fotodokumentace postavení vozidla Peugeot žalobce b) po střetu vozidel, byť nepochybně po nárazu došlo k jeho určitému vytočení, když ani nebylo tvrzeno, popř. jinak nevyšlo najevo, že by žalobce b) po střetu obou vozidel např. couval. Nedůvodná je i námitka žalobce a) co do údajného rozporu ve znaleckém posudku a výpovědi znalce, že automobil žalobce b) v okamžiku střetu stál, který odůvodnil tím, že tento závěr plně koresponduje v simulaci. Tyto údaje nejsou nijak rozporné, simulace rekonstruuje průběh nehodového děje a pokud na základě ní znalec dochází k závěru, že žalobce b) v okamžiku střetu stál, nelze znalci nic vytknout a z této skutečnosti vycházel i krajský soud, který ani v jiných směrech nemá pochybnosti o správnosti a objektivnosti znaleckého posudku, proto ani nepřistoupil dle návrhu žalobce a) k vypracování revizního znaleckého posudku.

Na vzniku dopravní nehody se podílel jednak žalobce a), který v rozporu s ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu nejel při pravém okraji svého jízdního pruhu, když krajský soud jeho obranu, že objížděl bílou dodávku, vyhodnotil jako zcela

nevěrohodnou, nepodpořenou dalšími důkazy, kdy naopak z provedených důkazů (zejména výpovědi svědka Ing. J.) je naprosto zjevné, že žalobce a) od železničního přejezdu vyjížděl jako první a ani žádný z dalších svědků nepotvrdil existenci této bílé dodávky. Jak dále plyne z fotodokumentace, výjezd z areálu Komas je ihned naproti silnici, na níž měla tato dodávka odbočovat, musel by si jí tedy všimnout také žalobce b) (byť jen z jeho výpovědi s ohledem na jeho procesní postavení a nepopiratelnému zájmu na výsledku řízení by v tomto směru nebylo možné bez dalšího vycházet), ale také svědci Ing. J., H. i K. Ostatně sám žalobce a) si na existenci této dodávky vzpomněl až teprve v přestupkovém řízení, což i přes jeho zranění nepůsobí věrohodně. Současně z dokumentace ve správním spise ani neplyne, že by na okraji vozovky (jízdního pruhu žalobce) byl nějaký štěrk, nečistoty, výpověď svědka Ing. J. znečištění vozovky vyvrací a ani žádný další ze svědků nezmiňuje ani existenci jiné překážky. Při hodnocení příčinné souvislosti mezi jednáním žalobce a) a vznikem dopravní nehody je však v této souvislosti třeba zhodnotit také to, že dle závěrů znaleckého posudku v okamžiku střetu nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, jel ve svém jízdním pruhu a překážka, kterou mu žalobce b) svým vyjetím vytvořil, byla tak náhlá a neočekávaná, že na ni nemohl nijak reagovat (nehodový děj trval cca 1,5 s).

Při posouzení příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto kterého ze žalobců a vznikem dopravní nehody je pak třeba se s ohledem na způsob jejich konání zabývat také tím, zda právě konání jich obou nebo jen některého z nich bylo příčinou dopravní nehody a v jaké intenzitě. Krajský soud se proto zabýval příčinnou souvislostí mezi jednáním každého ze žalobců a vznikem dopravní nehody s přihlédnutím k tomu, že příčinou následku (účinku) je každý jev, bez něhož by jiný jev buď vůbec nenastal, anebo nenastal způsobem, jakým nastal. Tím se ostatně zabývaly zcela správně i správní orgány obou stupňů a s jejich základním hodnocením se v zásadě lze ztotožnit. Krajský soud však přihlédl ještě k zásadám umělé izolace jevů a gradace příčinné souvislosti, neboť posledně uvedenou zásadou se správní orgány blíže nezabývaly.

Z hlediska zásady umělé izolace jevů je zjevné, že by k dopravní nehodě nedošlo, pokud by žalobce a) dodržel dopravní předpisy a jel při pravém okraji vozovky a rovněž by k dopravní nehodě nedošlo, pokud by žalobce b) nevytvořil žalobci a) v jeho jízdním pruhu náhlou a neočekávanou překážku.

Tyto příčiny a podmínky však nemusí mít, a v této konkrétní věci dle názoru krajského soudu ani nemají, pro způsobení dané dopravní nehody stejný význam, k čemuž je nutné přihlížet s ohledem na zásadu gradace příčinné souvislosti. Důležité totiž je, aby jednání pachatele přestupku bylo z hlediska způsobení následku příčinou dostatečně významnou. Stupeň způsobení následku je také jednou z okolností, které určují stupeň nebezpečnosti činu pro společnost a může poklesnout až na úroveň, kdy příčinná souvislost je prakticky bez významu.

Tak se dle názoru krajského soudu stalo v případě příčinné souvislosti mezi konáním žalobce a), byť není pochyb o tom, že porušil ust. 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a nejel při pravém okraji vozovky, a vznikem dopravní nehody, neboť mimo tohoto relativně mírného porušení dopravních předpisů se jejich žádného jiného porušení nedopustil, dodržel nejvyšší povolenou rychlost a především i v době střetu byl stále ve svém jízdním pruhu, svou jízdou ani nikoho neohrožoval a střetu s ohledem na krátkou dobu nehodového děje pak nemohl zabránit.

Jako podstatnou a rozhodnou skutečnost z hlediska způsobení dopravní nehody vyhodnotil krajský soud jednání žalobce b), který žalobci a) jednoznačně vytvořil náhlou a neočekávanou překážku v jeho jízdním pruhu, neboť nedostatečně vyhodnotil danou dopravní situaci, jak uvedeno výše, a jak správně uvádí správní orgány, počínal si neohleduplně, neukázněně, ohrožoval život, zdraví a majetek svůj i jiných osob. Zásadní skutečností, proč krajský soud dospěl k závěru o tom, že právě toto jednání bylo rozhodující příčinou dopravní nehody spočívá v tom, že svým jednáním žalobce b) objektivně a náhlou překážkou vytvořil každému účastníku silničního provozu, jedoucímu v jízdním pruhu směrem od Opavy na Ostravu (nejen žalobci a), který v zásadě náhodou od železničního přejezdu vyjížděl jako první), tj. např. i automobilu, který by s ohledem na průběh nehodového děje na ni nijak nemohl reagovat. Je třeba přitom vzít v úvahu také to, že žalobce vyjížděl z pohledu přijíždějícího vozidla od železničního přejezdu zleva v mírné levotočivé zatáčce, takže i řidič osobního automobilu, který v něm sedí vlevo, by i v případě jízdy svého vozidla správně při pravém okraji měl s ohledem na své výhledové poměry logicky obdobný časový prostor reagovat na vzniklou situaci jako žalobce a), což je zřejmé ze znaleckého posudku v části, v níž znalec popisuje výhledové poměry (plánek). Nelze v této souvislosti odhlédnout ani od skutečnosti zmíněné již Okresním soudem v Opavě, že žalobce b) musel počítat i s tím, že ostatní účastníci silničního provozu mohou mít zákonný důvod pohybovat se v levé polovině svého jízdního pruhu. Toto jednání žalobce b) i příčinná souvislost mezi ním a vznikem dopravní nehody, jsou přitom s ohledem na výše uvedené také kryty jeho nedbalostním zaviněním, neboť mohl minimálně předpokládat, že svým jednáním předmětnou překážku silničního provozu vytvoří.

S ohledem na shora uvedené tedy uzavírá krajský soud k žalobci a), že příčinná souvislost mezi jeho jednáním – nedodržením povinnosti dle ust. 11 odst. 1 zákona o silničním provozu jet při pravém okraji jízdního pruhu a vznikem dopravní nehody je v porovnání s příčinnou souvislostí mezi vznikem dopravní nehody a jednáním žalobce b) natolik málo intenzivní a málo významná, aby odůvodňovala jeho odpovědnost za přestupek dle 22 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích, jehož znakem skutkové podstaty je způsobení dopravní nehody. Tento závěr však nic nemění na tom, že žalobce a) porušil ust. § 11 odst. 1 zákona o silničním provozu a nevylučuje jeho postižení za jiný přestupek.

Proto krajský soud ve vztahu k žalobci a) rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému, v němž je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

Z výše uvedeného je také zřejmé, že krajský soud žalobní námitky žalobce b) vyhodnotil jako nedůvodné, skutečnost, že z jeho strany z hlediska trestního práva nedošlo k porušení důležité povinnosti měla, jak správně uvádí žalovaný, význam pro závěr Okresního soudu v Opavě o tom, že jeho jednání nenaplnuje znaky trestného činu, avšak skutková podstata přestupku, za nějž byl nyní postižen, porušení důležité povinnosti nevyžaduje. Rozhodně, jak bylo uvedeno výše, pak nelze souhlasit s jeho názorem, že z hlediska příčiny dopravní nehody nebylo podstatné, že stál v jízdním pruhu žalobce a) a z týchž, výše popsaných důvodů, nelze souhlasit ani s tím, že žalobce a) jel nepřiměřenou rychlostí, což bylo vyvráceno znaleckým posudkem a je nepochybné, že to byl právě žalobce b), který svým jednáním vytvořil v jízdním pruhu žalobce a) náhlou překážku, když objektivně do tohoto jízdního pruhu zasáhl, ačkoliv neměl dostatečný rozhled. Pro úplnost pak námitkám žalobce b) zbývá dodat, že správní orgány nejsou vázány odůvodněním rozhodnutí soudu, jímž jim byla věc postoupena, jeho popisem skutkového děje, který mohou i s ohledem na dále provedené důkazy jinak vyhodnotit a je věcí jejich právního posouzení, zda takové jednání naplňuje znaky přestupku a jakého.

S ohledem na změnu právní úpravy od doby vydání napadeného rozhodnutí žalovaného se krajský soud zabýval i tím, zda jednání žalobce b) je i v současné době postihováno jako přestupek a zda nová právní úprava není pro žalobce b) příznivější. Není tomu tak. Žalobce byl totiž postižen také za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, ve znění k 27.8.2008, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví. Za tento přestupek pak byla dle 22 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném k 27.8.2008, ukládána pokuta od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Podle nyní platného a účinného § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu je nadále za přestupek považováno jednání, jímž je způsobena dopravní nehoda, při které je jinému ublíženo na zdraví a současně je stále dle odst. 4 písm. a), odst. 5 téhož ustanovení tento přestupek sankcionován pokutou od 25.000,- Kč do 50.000,- Kč a zákazem činnosti od jednoho roku do dvou let.

Správní orgány při ukládání sankcí žalobci b) postupovaly také v souladu s § 12 odst. 1, 2 zákona o přestupcích, sankce mu byly uloženy na samé spodní hranici zákonných sazeb a krajský soud tedy nemá ani prostor pro snížení těchto sankcí, popř. pro upuštění od nich dle § 78 odst. 2 s.ř.s.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy krajský soud žalobu žalobce b) jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a) a žalovaným vychází z plného procesního úspěchu žalobce a), kterému tak vůči žalovanému vzniklo právo na náhradu důvodně v řízení vynaložených nákladů (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Tyto náklady žalobce a) představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, odměna advokáta ve výši 4.200,- Kč [2 úkony právní služby po 2.100,- Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů

-1. příprava a převzetí věci, 2. sepsí žaloby], paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300,-Kč za úkon právní služby (§ 13 odst. 3 cit. vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů) při celkem dvou úkonech právní služby, které advokát žalobci a) poskytl (tj. ve výši celkem 600,- Kč) a z 20% DPH v částce 960,- Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“), týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. Podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. zavázal soud žalovaného zaplatit žalobci a) náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalobce a) v řízení zastupoval.

O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem b) a žalovaným krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. s přihlédnutím k tomu, že procesně úspěšný žalovaný se v souvislosti s tímto řízením výslovně práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 9.5. 2012

Mgr. Ondřej Mrákota
samosoudce